

У лето 7207 месеца јула 17 у недељу светих отаца да је знано како купих ову душеспасну књигу *Житије светог Саве* првог архиепископа и учитеља српског, ја грешни и смерни Данило наречени владика цетињски. Ако произволи благи бог с братијом прилажем ову књигу храма рождества пречисте богородице на Цетињу. И ко ће се с неправдом односити ово од више реченог храма да буде проклет од господа бога сведржитеља и да му буде на страшном суду света богородица у место милости супарница, амин.

Пишем ја владика Данило, да се зна како Турке изгнасмо између нас 1707. године. Прво када ме одвукоше из Подгорице; скуписмо се неколико главарах црногорскијех у магацин на Стањевиће, и ту ми дадоше вјеру да ће Турке између себе изгнати и да ће им ударити на беле покладе, а договор чинисмо на Никољдан пред Божић; али Црногорци преварише, на Турке не ударише. Када ја то виђех, и опет се скуписмо на Ловћен у житницу манастирску око Ђурђевог дана, и ту се договорисмо, да им ударимо у госопођин пост. Но госпођини пости дођоше и прођоше, а Турци остадоше здраво, и још се поче множина турчити, јер их миђаше паша из Подгорице. Када ја виђех да Црногорци не смију Турцима уложит, ја то оставим стојати до неђеље светих отаца, а у пету неђељу чујем ђе говори народ да оће Турци скандрински послати неколико људи да ме уфате, зато што сам бунио Црногорце да своје Турке побију. Како ја то чујем, пошаљем за Вука Бориловића и четири брата Мартиновића, и све њима кажем како је и што је, и речем им, ако неће Турке побити који су међу њима, да ћу се ја маћ из Црне Горе. Они одговоре да не смеју уложити. Онда ја узмем моју сабљу и дам је Бориловићу, а онијема четворици једноме ћурак, другоме двије пушке пецке сребрне, трећем шеишак (поп – Јаковов) везен сребром, а четвртм десет дуката. Али они по свему томе мени рекоше, да неће нипошто, што им ја нећу дати моје људе да почну, е се бојаху и они да један другога не издају. Онда ја дозволах Вука Његуша, Станишу Велестовца и Марка Дупљанина, и речем њима да они пођу с нама, и да они први почну бити Турке. И тако пођоше на Божић пређе зоре, и побише Турке цетињске и ђеклицке, који не кћеше доћи да се покрсте код мене. И ту се мој момак Станиша Велестовац рани, али фала Богородици, не би му ништа, него га она сачува, а беше га убила пушка по сред прсах и нож посјека по обе руке. И буди слава у век богу који нас чува од пасје вјере, амин.